

บรรณานุกรม

กัลยา วนิชย์บัญชา. (2545). การวิเคราะห์ทางสถิติ: สำหรับการบริหารและวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 6)

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2550). จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ฐานบันติด.

กิตติพร เนาว์สุวรรณ และคณะ. (2550). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออุปนิสัยเชิงรุกของหัวหน้าสถานี
อนามัยในจังหวัดนราธิวาส. รายงานวิจัย วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สงขลา.

กิรดา พุ่มพงษ์. (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถในตนเอง คุณลักษณะงาน
ความพึงพอใจในการกับผลการปฏิบัติงานของลูกจ้างคณะเภสัชศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา
อุตสาหกรรมและองค์การ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบ
และมีวินัยในตนเอง. กรุงเทพฯ: กรมศาสนา.

จริญญา เฉล้าประโคน. (2545). การพัฒนาแบบประเมินจริยธรรมรับผิดชอบสหรับบังเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัด
และประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

จิตรานันท์ กลุตนันท์. (2551). การรับรู้สมรรถนะแห่งตนและพฤติกรรมการบังคับภาวะแทรกซ้อน
ของผู้ที่เป็นเบาหวานที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลผ่านจังหวัดเชียงใหม่. รายงาน
การศึกษาอิสระปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ฉันทวรรณ์ ประหยดผล. (2549). อุปนิสัย 7 ประการ ของผู้มีประสิทธิผลสูง ของอาจารย์แนวแนว
ผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชาญชัย แสรงศักดิ์. (2547). คำอธิบายกฎหมายปกครอง. กรุงเทพฯ: วัฒนธรรม.

ชาญชัย อาจินสมานjar. (2548). ภาวะผู้นำในองค์กร. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.

ดุรภัณฑ์ สมศีล. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถในตนเอง การรับรู้ประโยชน์ของ
พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นตอนปลาย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพดุงครรภ์ขั้นสูง, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ดุสิต อุทิศพงษ์. (2547). การพัฒนาแบบวัดความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัด
และประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เติมศักดิ์ คงวนิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ชีเอ็ดดี้เคชั่น.

ราวีณี โสรายะเพ็ชร. (2549). การศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมคุณธรรมเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยและ
ความรับผิดชอบให้กับนักเรียนประถมศึกษา โรงเรียนในเครือเซร์ต์บลล เดอcharter ลังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นัยนา ประเสริฐ. (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรร การรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรมการดูแลตนเองที่บ้านของมารดาัยรุ่นในระยะหลังคลอด. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพดุงครรภ์ขั้นสูง, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นุชนาถ อุย์ดี. (2548). ลักษณะบุคลิกภาพเชิงรุก แรงจูงใจไฟสำคัญ และการรับรู้ความยุติธรรมในองค์การที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน: กรณีศึกษาองค์กรเอกชนแห่งหนึ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). โมเดลรีสเลล: สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปฐมามาศ ใจดีบัณ. (2550). อุบัติสัญเชิงรุกในการบริหารงานของผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี. สารนิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลพื้นฐานวิชาชีพ, คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- pronom สุนากะ. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครุ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปิลันธนา ลัมพชรา. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและแรงจูงใจภายในกับพฤติกรรมการปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตตู้เย็น กรณีศึกษา บริษัท เดชิบา คอนซูมเมอร์ (ประเทศไทย) จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รุ่งเรษ รัตนเจารย์. (2547). ผลของการฝึกการก้าวขั้นตอนเองในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันทนี อุบลเฉย়েম. (2545). ปัจจัยลักษณะพื้นฐานและสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนวมินทรราชินูทิศ หัวหงส์ นนทบุรี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิรินันท์ วรรัตนกิจ. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 3 โดยใช้วิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีเรือน แก้งกงวลา. (2551). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เข้า รู้เรา). หม้อชาวบ้าน, 15.
- สมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์. (2549). รู้ชู้ประศาสนศาสตร์: แนวคิดและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: ธรรมกานต์พิมพ์.
- สุวิมล ติรakanันท์. (2551). การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสรี ชัดแข็ม และสุชาดา กรเพชรปานี. (2546). โมเดลสมการโครงสร้าง. วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- แสงจันทร์ วุฒิกานนท์. (2542). การสำรวจลักษณะอุปนิสัยและบุคลิกภาพของนักศึกษาแพทย์ศิริราช. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*, 44(3), 239–256.
- สวิศ พลภาชี. (2545). การศึกษาสหลัมพันธ์ของความพร้อมในการเป็นหัวหน้างาน บุคลิกภาพเชาว์ อารมณ์ และประลักษณ์ทางของหัวหน้าแผนกขายในห้างสรรพสินค้า: กรณีศึกษาห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภพ เสนีย์โสตร. (2551). แบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีวินัย และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสถานศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและประเมินผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- ไสรัช สุจริตกุล. (2540). นิสัยที่ควรฝึก 7 ประการ. *วารสารข้าราชการ*, 42(4), 6-21.
- สำนักนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ. (2547). ประมาณผลงานด้านวิจัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการ ป.ป.ช.
- อากรณ์ ภูวิทยพันธุ์. (2548). เทคนิคการทำงานเชิงรุก (ปี. 2548). กรุงเทพฯ: บริษัทเอชอาร์เซ็นเตอร์จำกัด.
- อาทิรา รัตนกุล. (2550). การศึกษาความล้มเหลวระหว่างลักษณะบุคลิกภาพเชิงรุก เชาว์ อารมณ์ ประสบการณ์การทำงานขาย เกรดเฉลี่ยสะสมกับยอดขายของเจ้าหน้าที่การตลาดสินเชื่อ เคหะ: ศึกษาเฉพาะกรณีธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อ่อนนุช พิพัฒนากุล. (2546). ความล้มเหลวระหว่างความเป็นผู้มีความคิดก้าวหน้า และความสำเร็จในการทำงานของพยาบาลผู้ให้การบริการในโรงพยาบาลชุมชนเขต 10. วิทยานิพนธ์ปริญญา วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A social cognitive theory*. New York: Prentice - Hall
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: Freeman.
- Bandura, A. (2006). Guide for constructing self-efficacy scales. *Self-efficacy beliefs of adolescents*, 5, 307–337.
- Bateman, T. S., & Crant, J. M. (1993). The proactive component of organizational behavior: A measure and correlates. *Journal of Organizational Behavior*, 14(2), 103–118.
- Bateman, T. S., & Crant, J. M. (1999). Proactive behavior: Meaning, impact, recommendations. *Business Horizons*, 42(3), 63–70.
- Becherer, R. C., & Maurer, J. G. (1999). The proactive personality disposition and entrepreneurial behavior among small company presidents. *Journal of Small Business Management*, 37, 28–36.

- Bell, N. E., & Staw, B. M. (1989). 11 People as sculptors versus sculpture: the roles of personality and personal control in organizations. *Handbook of Career Theory*, 232.
- Bledow, R., & Frese, M. (2009). A situational judgment test of personal initiative and its relationship to performance. *Personnel Psychology*, 62(2), 229–258.
- Covey, S. R. (1989). *The 7 Habits of Highly Effective People*. New York: Simon & Schuster.
- Covey, S. R. (2004). *Seven Habits of Highly Effective People*. Free Press.
- Crant, J. M. (1995). The Proactive Personality Scale and objective job performance among real estate agents. *Journal of Applied Psychology*; *Journal of Applied Psychology*, 80(4), 532.
- Crant, J. M. (2000). Proactive behavior in organizations. *Journal of Management*, 26(3), 435–462.
- Fay, D., & Frese, M. (2000). 15 Self-starting behavior at work: Toward a theory of personal initiative. *Advances in Psychology*, 131, 307–324.
- Frese, M., & Fay, D. (2001). Personal initiative: An active performance concept for work in the 21st century. *Research in Organizational Behavior*, 23, 133–188.
- Frese, M., Fay, D., Hilburger, T., Leng, K., & Tag, A. (1997). The concept of personal initiative: Operationalization, reliability and validity in two German samples. *Journal of Occupational and Organizational Psychology*, 70(2), 139–161.
- Frese, M., Kring, W., Soose, A., & Zempel, J. (1996). Personal initiative at work: Differences between East and West Germany. *Academy of Management Journal*, 37–63.
- Frese, M., & Zapf, D. (1994). Action as the core of work psychology: A German approach. *Handbook of Industrial and Organizational Psychology*, 4, 271–340.
- George, D., & Mallory, P. (2010). *SPSS for windows step by step: A Simple Guide and reference 17.0 update*. Boston: Allyn & Bacon.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.
- John, W. Best & James, V. Kahn (2006). Research in education. Boston: Allyn and Bacon.
- Kirkman, B. L., & Rosen, B. (1999). Beyond self-management: Antecedents and consequences of team empowerment. *Academy of Management Journal*, 58–74.
- Kline, R. B. (2005). *Principles and practice of structural equation modeling* (2nd ed.). New York: The Guilford press.

- Konig, C. Steinmetz H, Frese M, Rauch A,Wang Z-M. (2007). Scenario-based scales measuring cultural orientations of business owners. *Journal of Evolutionary Economics*, 17, 211–239.
- McClelland, D.C. (1987). *Human motivation*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Mischel, W., & Shoda Y. (1995). Acognitive-affective system theory of personality: Reconceptualizing situations, dispositions, dynamics, and invariance in personality structure. *Psychological Review*, 102(2), 246–268.
- Morrison, E. W., & Phelps, C. C. (1999). Taking charge at work: Extrarole efforts to initiate workplace change. *Academy of Management Journal*, 403–419.
- Organ, D. W. (1997). Organizational citizenship behavior: It's construct clean-up time. *Human performance*, 10(2), 85–97.
- Pajares, F., & Miller, M. D. (1994). Role of self-efficacy and self-concept beliefs in mathematical problem solving: A path analysis. *Journal of Educational Psychology*, 86(2), 193.
- Parker, S. K. (1998). Enhancing role breadth self-efficacy: The roles of job enrichment and other organizational interventions. *Journal of Applied Psychology*, 83(6), 835.
- Schumacker, R. E.. & Lomax, R. G. (2004). *A beginner's guide to structural equation modeling*. London: Lawrence Erlbaum. Associates, Inc.
- Seibert, S. E., Crant, J. M. & Kraimer, M. L. (1999). Proactive personality and career success. *Journal of Applied Psychology*, 84, 416–427.
- Seibert, S. E., Kraimer, M. L., & Crant, J. M. (2001). What do proactive people do? A longitudinal model linking proactive personality and career success. *Personnel Psychology*, 54(4), 845–874.
- Spencer SM. (1993). Competence and work: Models for superior performance. New York: Wiley.
- Steinkamp, W. H. (1970). *How to sell and market industrial products*. Philadelphia: Hilton Book.
- Warr, P., & Fay, D. (2001). Age and personal initiative at work. *European Journal of Work and Organizational Psychology*, 10(3), 343–353.
- Wigginw, J. S., (1971). *The psychology of personality*. Massachusetts: Addison-Wesly.